

în 1969, chiar de la creare, ca membru activ al Academiei de Științe Sociale și Politice din R. S. România.

Dar toate aceste acțiuni au fost curmate în seara zilei de 20 septembrie 1977, atunci când noaptea prinde din urmă ziua. Atunci a închis ochii pentru a se odihni, după o viață ce n-a cunoscut răgazul, profesorul Gheorghe Cantacuzino. De aceea cei ce l-au înțeles și urmat îi pot spune și acum, la patru ani de la săvârșire, „requiescat in pace“.

GEORGE TROHANI

Prof. dr. GHEORGHE ASTANCĂI 1904—1980

Muzeul de istorie a municipiului București a înregistrat la 27 ianuarie 1980, dispariția unuia dintre oamenii care au participat activ la creșterea, dezvoltarea și modernizarea instituției. Prin stingerea din viață a profesorului doctor Gheorghe Astancăi, muzeul a pierdut încă unul din înaintașii muzeografiei bucureștene.

Gheorghe Astancăi s-a născut la 21 februarie 1904 în satul Moara Grecilor, cuprins astăzi în limitele orașului Vaslui.

Absolvind cursurile școlare în Vasluiul natal și la „Mihai Viteazul“ din București, Gheorghe Astancăi s-a înscris la Facultatea de litere și filozofie, etapă încheiată în anii 1930—1931, printr-o strălucită licență, apreciată cu nota maximă. Încă de pe vremea studenției a fost atras de valoroasele preocupări și studii sociologice îndrumate de profesorul Dimitrie Gusti. Seriozitatea studiilor și bogăția materialului acumulat, i-au permis lui Gheorghe Astancăi să-și susțină un apreciat doctorat la Universitatea din Paris. Dintre problemele care i-au stăruit în mod deosebit în preocupări, familia și multiplele aspecte ale acestei instituții din viața societății românești, i-a adus cel de-al doilea titlu în licență, la 30 iunie 1931, pentru lucrarea intitulată „Rudenia și afinitatea ca impediment la căsătorie în dreptul român“. Amplificînd studiul pe această temă, în care au fost valorificate numeroase observații efectuate în campaniile sociologice, Gheorghe Astancăi a obținut cel de-al doilea titlu de doctor în științe.

În afara obținerii celor două înalte titluri științifice, Gheorghe Astancăi s-a bucurat de cunoașterea și prietenia multor oameni de seamă. Ca director și secretar al Oficiului Universitar, în anii 1931—1934 a fost în permanent contact cu marii profesori ai universității bucureștene, deținînd în același timp și funcția de asistent al cursurilor de istorie predate de savantul Nicolae Iorga, al cărui prieten și colaborator a fost mult timp.

Profesor, ziarist, director al Oficiului Universitar, funcționar superior la Primăria Bucureștilor, Gheorghe Astancăi a fost un exemplu de muncă și corectitudine. Aceste calități le-a păstrat și ca director al Bibliotecii municipiului București (1941—1948) cît și ca director al Muzeului municipal.

Gheorghe Astancăi s-a aflat la direcția Muzeului municipal din anul 1948 pînă în 1957.

Istoric consacrat, Gheorghe Astancăi a participat curent și la activitatea arheologică a șantierului București (1953—1956).

Cea mai valoroasă contribuție a sa a fost sporirea numărului de obiecte muzeistice acțiune în care se înscrie donația familiei doctorului George Severeanu. Sub directa îndrumare a lui Gheorghe Astancăi lua astfel naștere o nouă unitate muzeistică de prestigiu „Colecția Maria și dr. George Severeanu“, inaugurată pentru public în anul 1956.

Prin nemăsurate stăruințe, în același an 1956, Gheorghe Astancăi participă la organizarea expoziției „Colecția Numismatică“ a Muzeului Bucureștilor, oferind publicului posibilitatea cunoașterii a încă unei părți a valorosului patrimoniu istoric. Continuându-și activitatea, pînă la pensionare și mult timp după aceea în cadrul „Colecției Maria și dr. George Severeanu“, Gheorghe Astancăi, concretiza în munca muzeologică noi parametri, caracterizînd-o drept pricepere și pasiune.

Un stupid accident de circulație, petrecut pe strada Știrbei Vodă, a pus capăt zilelor acestui om, al cărui optimism era adesea invocat de mult mai tinerii săi colaboratori. A dispărut astfel omul. Dar opera sa, instituțiile create, colectivele ce i-au apreciat munca au rămas.

El rămîne în amintirea tuturor celor ce l-au cunoscut și nemuritor în știința muzeologică românească.

ARISTIDE ȘTEFĂNESCU